

"derställningsvis till Hofrätten insända, hvarföre
 "ock Hofrätten foretog målet till pröfning i den
 "ordning, som skolat följas, om detsamma, genom
 "underställning inkommit; och, emedan den åtala-
 "de skriften blifvit inlemnad icke till någon dom-
 "stol, under der påstående rättegång utan till Just.
 "Cantzlers Embetet ty ansågs Kämners-Rätten hafva
 "saknat stöd af Tryckfrihets förordningen till dess
 "ofvannämnde beslut, vid hvilket förhållande, Hof-
 "rätten pröfvat skäligt att återförvisa målet till
 "Kämners-Rätten, som hade att detsamma å nyo
 "foretaga, samt dermed, efter de för tryckfrihets-
 "mål i allmänhet stadgade grunder och beskaffen-
 "heten likotäligt, förfara, utan att dess förra beslut
 "mätte i vägen ligga." Af sådan anledning före-
 "kom saken åter hos Kämners-Rätten d. 26 Julii.
 D. 24 Augusti afgaf Ekman slutpåstående, däri
 han å mig yrkade ansvar efter 3 §, 11 och 12
 mom. Tryckfrihets-förordningen, samt fordrade
 ersättning för rättegångskostnaden, hvarest jury-
 män samma dag valdes, D. 30 underrättades par-
 terne af domstolen, att sex af jurymännen anmält
 sig vara hindrade, hvarföre nya, i deras ställe,
 skulle väljas, hvilket ock skedde, D. 5 September
 sammanträdde nämnden och emottog af Domstolen
 2:ne frågor, så lydande: 1:o Är den åtalade
 skriften brottslig efter det af åklagaren
 åberopade lagrum, 3 § 11 mom. i Tryckfri-
 hets-lagen? och 2:o Är skriften brottslig
 efter 3 §, 12 mom. i samma förordning?
 Följande dagen afkunnades utslag, "att som näm-
 "den med ja besvarat sednare frågan, så pröfvade,
 "i stöd af deri citerade lagrum, jemförde med 5 §,
 "15 mom. Tryckfrihets-förordningen och 60 Kap.
 "§ MissgerningsBalken, Kämners-Rätten rättvist,
 "det skulle jag straffas med tre månaders fängelse å
 "fästning, göra Ekman offentlig åbön och ersätta
 "hans rättegångskostnad med 16 Rid 32 sk., hvar-
 "jemte skriften komme att confisceras, och jag,
 "såsom till arbota bestraffning fäld, att genast i
 "hækte inmanas," hvilket sista ålven straxt verk-
 "ställdes. Ifrån fängelset anförde jag beavär, däri
 "jag ovedersägligen ådagalade, att jag olagligt
 "blifvit antagen såsom part i målet, samt att
 "skriftens beskaffenhet var sådan, att nå-
 "got ansvar, i allt fall, aldrig lagligt knu-
 "de följa på dess tryckning: att ämnets of-
 "verlemnande åt jury var en oriktig åtgärd:
 "att valet af nämnden olagligen tillgått,
 "och slutligen: att till nämndens besvarande
 "blifvit olagligen framställd 2:ne frågor,
 "i stället för en; omständigheter, hvilka, hvar
 "för sig, bordt föranleda ogillande af Kämners-

Rättens beslut, men dock, tillsammansstagna, ej
 mågtat förskaffa mig rättelse hos E. K. M:s och
 Rikets Svea Hofrätt, öfver hvars närlagde utslag,
 dateradt d. 2 i förra månaden, jag således nödgas
 anföra underdånig klagan. Att jag dervid följer
 en annan ordning än den, hvar Hofrätten uptagit
 klagopunkterna, torde hafva sina goda skäl. Frå-
 gan om behörige parter lærer i sakens natur ut-
 göra första föremålet för domarens undersökning.
 Jag utbeder mig derföre underdånigst, att först få
 utreda, det jag icke varit behörig part
 i förevarande mål.

Tryckfrihetslagen i § 8 mom. innehåller: vid
 rättegångens början vare Boktryckare
 skyldig, att författarens namnsedel
 till domstolen ingifva. I annat fall
 stånde han författare-ansvar, så framt
 icke författaren sig hos domaren
 sjelfmant tillkännagifver. I förevaran-
 de mål gafs ingen namnsedel, tvärtom förklarade
 Boktryckaren sig ej äga någon sådan. Det var
 följaktligen han, som skulle stå till ansvar, så
 vida icke någon annan sjelfmant underkastade
 sig det. Att jag ej gjort detta, synes af protocol-
 lerne, som vittna att jag ouphörligt bestridt, det
 jag föranstaltat tryckningen. Huru kunde jag då
 blifva part i målet? Jo, genom den olagliga åtgär-
 den, att framdraga vittnen, i stället för namnsedel.
 "Detta kunde icke betagas den enskilde parten, så-
 "ger Hofrätten, emedan ändamålet med namnsedel
 "endast vore, att Boktryckaren, medelst den, må
 "kunna från sig leda författare-ansvaret för sådan
 "åtalad tryckt skrift, derå antingen intet, eller ock
 "diktadt namn funnes utsatt; men här endast up-
 "stått fråga, hvilken som skriften å boktryckeriet
 "inlemnad eller om tryckningen föranstaltat." På det-
 "ta sätt har Hofrätten upgjort en skillnad mellan
 "författare och utgifvare, den lagen, i fråga om an-
 "svarigheten, icke känner. En skrifts författande kan
 "aldrig vara brottsligt. Brottet består i dess ut-
 "spridande. Så länge skriften är kvar i skriftstäl-
 "larens hand, utan att genom hans förvållande, haf-
 "va medelats åt andra personer, är hon, lika med
 "hans tankar, obrottslig inför hvarje världslig myn-
 "dighet. Därföre är ock, i allmänna lagen, 60 kap.
 "5 §, missg: balken utspridandet af smådeskrift
 "belagdt med ansvar, utan afseende därpå om utspri-
 "daren äfven är författare, eller icke. Måste man
 "således medgifva, att orden författare-ansvar,
 "uti det ofvan inrykte mom. af Tryckfrihetslagen,
 "hafva alldeles samma betydelse som orden utgif-
 "vare-ansvar, så är det omotsägligt: att namn-
 "sedel lika väl behöfves för tryckningen af en till

domstol eller annan offentlig myndighet förut ingifven handling, som den behöfves för tryckningen af andra skrifter, så vida Boktryckaren ej vill äventyra det möjliga ansvaret. Menar Hofrätten åter, att Boktryckaren, i alla händelser, får med vittnen ersätta bristen på namnsedel, så är förviljelsen för mycket påtaglig, för att icke utpeka sig sjelf. Till hvad ändamål skulle väl, med antagande af en sådan mening, stadgandet om det seriffida bevisningsättet — namnsedel — tjena? Hade rättegångsordningen icke större betydighet, än att man fick efter godtycke, autaga den ena bevisningen för den andra, så blefve snart både Tryckfrihetslag och andra lagar öfverflödiga.

(Forts. e. a. g.)

UTLÄNDSKA NYHETER.

Turkiet. En Helleners bref från Wien, af d. 7 Febr., innehåller: Sista posten från Bitolia i Macedonien medför den undermåttelse, att Chorschid Pascha, efter flera på hvarandra följande för honom olyckliga träffningar, af de förenade Grekerna och Ali Pascha blifvit tvungen, uphålla belägringen af Janina och draga sig tillbaka till Macedonien. Det tillägges, att han under stora svårigheter och med betydande förlust, som i synnerhet blifvit honom tillskyndad genom Agraphioternes Capitanos, gått öfver Pindos vid Metzovo, därpå väntat sig öfver Gewna till Thessalonik, och, oafbrutit oroad på sin högra flygel af de Thessaliska insurgenterne, redan hunnit Kotzani. — Öfver underhandlingarne med Porten är allmänheten i det hela tillräckligen uplyst genom det allmängjorda svaret på det af England och Österrike understödda ultimatum. Ingen finner i detta svar något annat, än ett i milda former framställt afslag af Rysslands hufvudfordringar. Från Wienska hofvet har, såsom man af god källa vet, blifvit antydt Porten, att endast ett omskränkt antagande af de ryska villkoren kan bibehålla freden, och att Porten, ehvad dess beslut och må blifva, icke bör vänta, att genom följderna deraf se störas det goda förhållandet emellan de tre kabinetterna, som grunda sin enighet på ingångne tractater och Europas behof. — Enligt underrättelser från Morea, skall fästningen Nap. di Romania hafva blifvit angripen på den grekiske Fürst Demetrios Ypsilantis befällning; efter en långvarig ganska mördande storm skola Hydrioterne bemäktigat sig denna viktiga plats, och tagit staden och hamnen, med där befintliga krigs-

förråd af alla slag, i besittning. Från Odessa skrifer man, att man erhållit bref från Constantinopel, hvilka gå till och med d. 23 Jan. Allt var då lugnt där. Likväl hade man plötsligt arresterat fyra af de nya Grekiske biskoparne, som Porten egenmäktigt tillsatt och gifvit Patriarken till biträde.

Spanien. Sedan H. r. Calatravas förslag blifvit förkastadt, sysselsatte sig Cortes d. 4 Febr. med de kungliga lagförslagen, som väckt mycken öfrelse i sinnena. Till och med ifrån Congressens gallerie har man hört flera yttranden af misslag, och några deputerade, som talat för dessa förslag, hafva blifvit skymfadt på ett groft sätt; ibland andre förföljdes Grefve Torreno och H. r. Martinez af de missnöjde ända till deras benväst. Klockan half tio om aftonen hade emedertid allt återvändt till ordning, sedan milicen visat sig särdeles verksam. Den förolämpning, Gref Torreno och H. r. Martinez dagen förut lidit, gaf d. 5 anledning till en liflig debatt i Congressen. Ibland andre förfäktade H. r. Sancho ganska våltaligt discussionernas omskränkta frihet, och påstod, att hela församlingen blifvit insalterad i dess begge medlemmar; emedertid vore det parti, som upretat på öfverhöghet, högst svagt och föraktansvärdt. Därföre att ett par dussin människor, som dertill blifvit läjde, utöfvat denna våldsamhet, borde man likväl icke sluta, att national-representationens frihet vore i fara; likväl kunde församlingen icke under tytnad förbigå det förefallna, emedan debattfriheten till slut verkligen skulle kunna gå förlorad, om man visade likgiltighet dertill. Förslaget antogs, att nämna ett utskott, som skulle conferera med regeringen och auktoriteterna och afgifva sitt utlåtande. Alla Madrids tidningar, med undantag af Independenten, kommentera öfver begge de deputerades förolämpning; i uttryck af högsta ovilja. Dessa, så väl som andan i congressens discussioner, gifva ett högst fördelagtigt begrepp om den allmänna sinnesstämningen.

Repressiv-lagförslagen voro d. 7 antagna till och med 10:de artikeln, och man väntade, att äfven de öfrige artiklarna följande dagen skulle gå igenom. — Sessionens slut är utsatt till den 14. Man tror, att rösterna till förste President vid lagtima congressen skola delas, emellan den fordnade Krigs-Ministern Adm. Cay Valdez och den gamle Hertigen del Parque, men att den första skall segra.

Flera medlemmar af milicen hafva blifvit utstötta från densamma för opassande upförande under Kongungens sista spatserar. Det bekräftar sig

att en människa med bref och penningar blifvit fasttagen vid Burgos. De hos honom funna papper skola gifva stora uplysningar öfver uppyglarne i de nordliga provincerne, och man kan icke tvifla, att de föreställningar, som blifvit gjorda vid Fransyska hofvet, halva afseende på dessa upptäckter.

Frankrike. Alla exemplar af *le Pilote* för den 13 Februari blefvo dagen derpå borttagne af en polis-commissarie, emedan den innehöll en uppsats emot privilegierna i andra länder (England, Neapel o. s. v.) *Le Pilote* af d. 14 berättar detta sjelf, och upprepar i korthet, hvad som stått deri. Sedan de deputerade d. 13 antagit första artikeln af tidsnings-lagen, enligt hvilken hädanefter ingen ny journal får utgifvas, utan ministærens tillstånd, sökte Hr. Cas. Perrier att tillägga bringa det tillägg, att under sessionerna skulle utgifvandet af en journal icke kunna vägras, så snart ansöknungen derom understöddes af femtio medlemmar; ty i vidrigt fall tycktes det honom tydligt, att man skulle undertrycka de liberala bladen, och icke vilja låta några nya upkomma, på det allmångörandet af de liberala deputerades tal måtte hindras, och national friheterna således ostraffadt kunna angripas. — Efter några anmärkingar häremot af Finans-ministern, blef amendementet förkastadt. Na kom ordningen till andra artikeln, till följd af hvilken det första ur pressen kommande aftrycket af hvarje dagblad skall deponeras på parkettet hos le ministère public för domstolarne. De liberala yrkade det tillägg, att utgifvandet af en journal i intet fall skulle kunna uppehållas; men detta förslag hade icke bättre öde än de föregående. Den 14 antogs det i hvarje hänsende vigtiga och, enligt ett stort antal fördomsfria mäners tanka, betänkliga stadgande, i kraft hvaraf domstolarne, i anledning "af den ande och syftning, som råda i en följd af artiklar uti en journal", utan mellankomst af edsvurne, kunna förbjuda den, först på någon tid, sedan för alltid, och bestraffa författarne med fängelse och penningböter. Hr. Constant, Manuel och St. Aulaire yrkade några amendement; men förgäfvos. — Hr. Royer Colard bemödade sig, att uti ett ganska märkvärdigt tal visa, det artikeln antog såsom grundsats, att man kunde vara oskyldig och likväl farlig, och bestraffas såsom varanda det sednare, en grundsats, som äfven Robespierre prisat vid införandet af revolutions-domstolarne. Hr. Labbey de Pompieres villo ändtligen rädda den anklagades rättighet, att jäfva dem ibland sina domare, uti hvilka han igenkänner sina personliga fiender; men äfven detta förkastades af pluraliteten. D. 15 föreslogs flere leda-

möter åtskillige amendement, som i synnerhet angingo det antal röster, hvarefter pluraliteten vid domstolarne skulle bestämmas; men intet blef antaget. — Enligt 4 artikeln skall, då emellan sessionerna vigtiga omständigheter göva denna lagens stadganden otillräckliga, censuren, genom en Kunglig, af tre ministrar contrasignerad förordning, åter kunna införas. Detta införande skall af sig sjelft uphöra en månad sedan sessionen blifvit öppnad, så framt den icke till dess blifvit förvandlad till lag; äfven som ock från den dag Konungen upplöst de deputerades kammare, i General Foy föreslog följande förändring: "Om emellan sessionerna vigtiga omständigheter skulle sätta statens säkerhet i fara, kan regeringen inställa utöfningen af de genom Chartans 8 artikel helgade rättigheter, tills kammarnes sammankallande. Inställandet kan väl i intet fall utsträckas öfver en månad från den dagen, då Kongl. förordningen därom förkunnades." — Han försvarade sitt förslag i ett långt tal uti hvilket ibland annat förekom: Sessionen skall knappt vara förbi, ministären icke mer hafva den omedelbara ledningen af sitt parti i händerna, förr än det skall uprätta en fullkomlig och oinskränkt censur. Redan örsäkrar man, att censur-committeen icke blifvit förefskedad, utan endast permitterad. (Allmänt skratt). Jag hörer en röst: Hon står på half-sold (förnyadt skratt): om så är, önskar jag, att regeringen äfven ville behandla den på samma sätt, som det sedan två år sker med officerare på half sold; de sättas icke mer i verksamhet. (Bifall från venstra sidan). Till den nya indragningen af dagbladens frihet skall icke förövändning felas. Enligt 4 artikeln fordras väl vigtiga orsaker dertill, men är icke allt viktigt för ett nytt ministerium, som ännu alldeles icke sitter fast? Allt, hvad som kommer utifrån, ej mindre än allt, hvad som kan uppstå i det inre skall synas viktigt. Är icke utifrån allt viktigt för en regering, som föringat sitt politiska värde i Europa, och hvars krigsmagt icke äger tillbörlig kraft, för att fullborda våra öden? Är icke allt viktigt för en regering, som icke är, icke kan vara, i harmoni med den allmänna opinionen (jag talar endast om den offentliga auctoritetens agenter), då hon endast sysslosätter sig med medel att tygla och undertrycka den.

Ministern för utrikes ärenderna besvarade detta tal, hvarefter en häftig debatt uppstod, som med mycken hetta fördes och slutades i ömse sidor.

STOCKHOLM,

Tryckt hos ELMÉN och GRANBERG.

Från Stockholm,

Måndagen d. 11 Martii.

*Exempel på faran af att trycka andras rätt-
gångs-handlingar, och på ett märkligt tryck-
fel i grundlagen.*

(Forts. fr. N:o 90.)

Härmed kunde jag visserligen sluta mitt försvar mot de olagliga utslagen, om icke de öfrige felaktigheterna i behandlingen af detta mål, för sakens egen skuld, påkallade upmärksamhet och rättelse. Bland dem innehafves högsta rangen af en oförklarlig blindhet, att icke upträffa ett påtagligt tryckfel i den lag, på hvilken åtalet ville stödjas, en blindhet, som gått så långt att Kämners-Rätten, i sitt första utslag, rent af återropat lagstället, i den vanställda, eller till och med motsatta, mening, det fått genom tryckfelet, och att Hofrätten ej gifvit akt på detta fel, oaktadt det i mina besvär utmärktes, såsom grunden för hela den orimliga rättegången.

Skriften skall, efter Ekmans påstående, det jag icke vill bestrida, innehålla smädelser emot honom, jemte flere af dem, som beyakat fordringar i hans concurs, och just denna concurs var skriftens föremål; men hon var ock, före tryckningen, ingifven till Justitiæ Cantzlers-Embete, och var derigenom en af dem, hvilka en hvar äger att i allmänt tryck utgifva, likväl med iakttagande af vissa vilkor, hvaribland det, som stadgas i 7 punkten af 2 § Tryckfrihets-lagen här var i fråga. Ut i denna punkt förekommer tryckfelet, så att der står, att hvad, i afseende på personer, hvilka ett mål egentligen beträffar (i stället för icke egentligen beträffar) kunde i sådana — till offentlig myndighet ingifne — handlingar hafva influtit otidigt &c. icke må uti dem tryckas. Hade Kämners-Rätten gifvit akt på detta fel, så måste den nödvändigt, i öfverensstämmelse med sina egna grunder för första utslaget, hafva förklarat åtalet obehörigt, ty skriften innehåller ej ett ord om andra personer, än dem, Ekmanska concurs-målet angick. Hvad Hofrätten angår, är förhållandet ännu mera obehörigt, ty jag hade i besvärs-skriften öfver Kämners-Rättens utslag icke endast anmärkt det olyckliga tryckfelet, det blotta

sunda förståndet genast upptäcker — utan äfven, till öfverflöd, bevisat det med citerande af Tryckfrihets-förordningarne af åren 1810 och 1812, der ordet: icke, finnes, jemförde med Riksdags-besluten för 1815 och 1818, genom hvilka stadgandet ej undergått någon förändring. För hvar och en, som velat begripa, borde detta gjort tillräckligt, och ända hittills lär man i lagskipningens historia ej hafva träffat exemplet af en domstol, som ansett renskrifvaren eller tryckaren af en lag vara berättigad att ändra den, eller (hvilket är det samma) som tillämpat updagade tryckfel, såsom lag.

Att åtalet blifvit jurymän underställt hörer ock till dessa gröfre misstag, hvilka ej böra lemnas opåtalade. Jag vet icke mera, att säga i detta ämne, än hvad jag sagt i besvärs-skriften till Hofrätten: En till publikt verk ingifven skrift är redan offentliggjord; och författaren står i fullt ansvar för lagligheten af dess innehåll. Detta ansvar blir hvarken större eller mindre derigenom att skriften tryckes; men Tryckfrihets-lagen har, i vissa fall, velat förekomma, att skrifter till allmänna verk skulle vinna en ännu större publicitet, genom deras utspridande i tryck; och för dessa fall äro yten utsatta. Påstås någon hafva förverkat ett slikt yte, t. ex. dermed, att han tryckt rättegångs-skrift, hvori personer, de der ej hafva del i saken, äro angripne, så blir ingen fråga, om sjelfva skriften är brottslig efter det eller det lagrummet, ty skriften kan möjligtvis lagligen försvaras, och den tilltalade ändå vara förfallen till vitet, likasom skriftens innehåll kan vara olagligt, och författaren därför i högsta grad straffbar, utan att vitet för den tilltalade, eller utgifvaren, höjes eller förändras. Frågan är blott: har denne iakttagit den stadgade ordningen för tryckningen, nemligen att icke trycka innan domaren; som sist i saken dömt, pröfvat de ifrågavarande delarne nödige för sakens uplysning. Då nu, efter Tryckfrihets-lagen, det endast är lagligheten af en skrifts innehåll, som skall prövas af nämnd, men denna, enligt hvad jag nyss visat, icke i ett så beskaffadt ordningsmål afgöres, är det ock klart, att målet icke hör under nämnd skjutats. En motsatt mening leder till det lagstridiga resultat, som

